

Kelemen Hunor

SÁNTA GALAMB

A mikor két nap után áthoztak ebbe a frissen meszelt épületbe, biztos voltam benne, hogy most mindenféle orvosi vizsgálatok következnek. Már éreztem a tű szúrását az alkaromon, miután egy morcos nővér megkeresi a vénámat, majd a fémes hideget a mellkasomon, a hátamon, ahogy meghallgatják a belsőm egy-egy kisebb részét, majd megkopogtatják, belenéznek a számba. Olyankor mindig erős hányingerem van, s néha kedvem is hozzá, hogy szembehányjam az ápolót. Ezt többször elképzeltem, amikor az iskolában friss jelek után kutatva folyton a torkunkat vizsgálták. De az is már elég rég volt. Miután leléptem a suliból és eldöntöttem, hogy ennyi elég volt, azóta senki sem kíváncsi a torkomra, a fülemre, nem keresi a tetveket a hajamban.

Most meg itt megyek a folyosón két rendőr kíséretében, ismerős kórházi szag. Régen apát, amikor az öregét látogatta, néhányszor elkísértem a városi kórházba. Apa mindig elhúzta az orrát, és nagy okosan kijelentette: ebben a szagban egyszerűen lehetetlen meggyógyulni.

Jó ideje már apa nem mond semmit. Nekem biztosan nem. Négy éve nem láttam, hírem sincs felőle. Anya szerint itthagytott bennünket a szarházi. Az elején még sírva, hisztérikusan zokogva mondta. Mostanában, ha nagy ritkán szóba kerül, csak annyit mond, hogy az anyja picsája.

Mások szerint valahol börtönben ül, mert mindig is törvénykerülő volt. Szerintem ő sohasem kerülte a törvényt, de való igaz, folyton beleütközött. Jobb lett volna, ha kerüli.

Nagyanyám szerint biztosan megdöglött valahol, legalábbis azt érdekelte volna. Ő soha ki nem állhatta a papát. Én meg a nagyit nem bírom elviselni, mert úgy beszél a papáról, mintha csak egy rühös kutya lenne. Szerencsére évente csak egyszer találkozunk, de nekem fél óra után már az is soknak tűnik.

Szerintem a papa Amerikában van, mert sokszor hallottam, ahogy Amerika után sóhajtozott. Azt mondta, hogy ő ott biztosan megütné a

főnyereményt, mert az az egyetlen igazi ország, ahol érdemes élni. Az a tuti hely.

Már a második emeleten járunk, eddig sehol nem álltunk meg. A folyosó végén, az utolsó előtti ajtón azt írja, hogy pszichiátria. A kis keretben nincs név, pedig szeretem tudni, hogy kivel van dolgom. Amíg az idősebb, nagyhasú rendőr kopogtat, arra gondolok, hogy ezek most a fejemmel folytatják. Ócska trükk, abba nem lát bele senki. Sokszor még számomra is sötét erdő.

Egy kedves hölgy fogad, nincs kora. Lehet harminc, de akár hatvan is. Attól függ, hogyan esik a fény az arcára és milyen éjszakája volt. A rendőröket kiküldi, de előbb aláír egy papírt, gondolom azt, hogy megérkeztem, átvett. Most az ő leltárán vagyok. Az ember mindig valakinek a leltárán van, nincs olyan, hogy nem tartanak nyilván.

A kortalan pszichiáter kézfogása határozott volt, de nem túl erős. Egyszerre volt nőies és kemény. Visszaült a levelibéka-zöld fotelbe, a vele szemben lévő szürke fotelre mutatott és kérte, hogy üljek le. Biztos voltam abban, hogy ez is valami csel: kér, nem utasít. Hellyel kínál, nem parancsolgat. Kettőnk között egy alacsony asztalka állt, rajta teáskanna két csészével. Nekem is töltött a teából, majd a mézesbögrét felém tolta. Édesítsem ízlésem szerint, biztatott kedvesen. Nem szoktam zavarba jönni. Ahol én élek, ott egészen korán megtanulja az ember, hogy ne jöjjön zavarba. Az csak rontja az esélyeid, nem engedheted meg magadnak az ilyesmit. Most mégis zavarba jöttem és a mézet hosszan végigcsöpögtettem az asztalon. Nem mondott semmit, nem ugrott letörölni, nem szidott meg, nem óbégatott, csak némán követett a tekintetével. Ez is a vizsgálat része, gondoltam. Itt minden mozdulat, szó, gesztus, pillantás számít. Eszembe jutott az a néhány film, amit még az egyik barátnőmmel néztem meg. Nagyobb volt nálam, két évvel járt fölöttem, egy másik világból jött, most már egyetemista. Mindig olyan filmet választott, amelyben az emberek lelkében áskáltak. Ha igaz, pszichológus lesz belőle. Mindig bennem vájkált, nem bírtam sokáig. Mondtam neki, ne ásson túl mélyre, mert olyasmit találhat, ami nem fog tetszeni.

Most ez a kortalan nő azt kell megvizsgálja, hogy beszámítható vagyok vagy sem.

Ez most nagyon fontos, magyarázza.

Én úgy teszek, mint akit egyáltalán nem érdekel az, amit mond. Amikor beléptem ide, akkor eldöntöttem, hogy semmire sem fogok válaszolni. Néma maradok.

Már egy órája próbálkozik. Gyerekkorom, család, rémálmaim, viszonyom anyámmal, apámmal.

A nap főnőbb kúszott, nem süt be már az ablakon, nincs fény az arcán. Most öregebbnek tűnik és fáradtabbnak. De van türelme a banyának, gondolom. És nekem is van türelmem, ami az utóbbi napok történései után még engem is meglep.

Az a helyzet, hogy nekem aztán tényleg van időm. Már mindegy, nincs semmi vesztenivalóm. Amióta elkaptak, azóta minden perc abból az időből telik, amit biztosan rám fognak verni.

Egy dolog most mégis bánt. Anyának megígértem, hogy tizennyolcadik születésnapomat együtt fogjuk ünnepelni. Tudom, hogy vacsorával készül, az összes dugi pénzét erre költötte. Vásárolt pezsgőt is. Nálunk a házban még nem járt igazi pezsgó. Sör akadt néha, kevert pálinka vagy kannás bor, különösen, amíg apa is velünk élt. Egyszer szereztem egy üveg Jack Daniel's whiskyt, jól eldugtam, de anyám valamelyik kuncsaftja megtalálta és egyetlen korty sem maradt az üvegben.

Most már hétszentség, hogy ezt az ígéretemet sem tudom betartani. Nem az első, hozzá van szokva, de ez most különösen bánt. Anya megérdemelte volna, hogy pár órára boldog legyen. Ehelyett most rohangál, keresi a segítséget, könyörög mindenféle férfiakra, akik megfordultak nála, miután a papa lelépett. Biztos vagyok benne, hogy mindenki hátat fordít neki. Mindig egy naiv volt. Meg akar menteni, de már késő.

Milyen boldog volt, amikor elkezdtem dolgozni. Soha nem felejttem el azt a büszke arcot és tekintetet. Próbálta visszatartani a könnyeit, de ahhoz neki nem volt elég gyakorlata. Folyton elsírta magát. Én meg úgy tettem, mintha észre sem venném. Csak megöleltem és a feje búbjára adtam egy puszit.

Nem a munka utáni vágy hajtott dolgozni. A csavargást ugyan már kezdtem unni, de a napi rendszeres munka nem vonzott. Néha vállaltam egy-két apró alkalmi munkát, ám nem akartam beleragadni a nagy fiúk bandájába. Amikor apám egy régi havere hívott segédmunkásnak az építkezésre, anyám miatt döntöttem úgy, hogy megpróbálom. Ezt neki nem mondtam meg, ha rákérdez, akkor sem ismerem be. Pénzt akartam

keresni, hogy neki ne kelljen sem értem, sem magáért kuncsaftokat fogadnia.

Szerettem dolgozni az építőtelepen. A gazdagoknak építettünk házakat. A nagyon gazdagoknak medence is kellett, meg minden szar az udvarra. Garázsból legalább kettő.

A folyó túloldalán sokat csavarogtam a sulis után, főleg a régi gyártelepen. Most a gyárak helyére hatalmas házak épülnek. Bele lehet szédülni. Ott minden túlzottan nagy és hivalkodó. Segéd munkás voltam, mindent elvégeztem, amit rám bízta. A szemem folyton a mestereken volt, újra azt éreztem, hogy tanulni akarok. Leginkább azt szerettem, amikor az ácsokkal a tetőn dolgozhattam. Nem ismertem még a kötéseket, de a dőlésszöveget ki tudtam számolni, és a rajzból azonnal megértettem, hogy mire gondolt a tervező. Egyszerre több házon is dolgoztunk. Szerettem állni a magasban a gerendákon és érezni arcomon, mellkasomon, nyakamon a szelet és orromban a fa illatát. Tartottam az arcom a napsütésben, és olyan volt, mintha szárnyalnék. Soha nem éreztem magam annyira szabadnak, mint ott, fent a gerendákon. Elfelejtettem minden nyomorúságomat. Elfelejtettem a rohadt délutánokat, amikor a szél az apró házak közé fújja a bűdös iszapszagot, elfelejtettem a mindig homályos házikónkat a sarkon, ahol anyával élünk, elfelejtettem az összes rémes viskót az utcánkból, a kóbor kutyákat, az alkesz szomszédokat, a drogoktól szétesett arcokat, elfelejtettem az ecetszagú szegénységet, amit ünnepeken olcsó kölnivel próbáltak elnyomni.

Ott fent a tetőn percekgig szárnyaltam és megszegtem a legfontosabb tiltást: álmodoztam.

Ahol én éltem, ott nem szabadott álmodozni. Az veszélyes, hallottam már egészen kiskoromtól. Itt mindenki a földön jár és a holnapi napnál távolabbra nem lát, de nem is próbál messzibbre nézni. Abba bele lehet vakulni. A többség csak aznap estig merte előre küldeni a tekintetét: legyen, amit az asztalra tenni vacsorára.

Abban a néhány utcában a város szélén, ahol a folyó egy hatalmas kanyart vett, egy szabálytalan és nagy hasú torz u betűt írt le, majd folytatta az útját, abban a zsebben laktunk. Iszaptelepnek hívták. Régen feltöltötte a folyó ezt a részt mindenféle hordalékkal. Három oldalról a víz határolta, le is zárta, míg az egyetlen kijáratot állandóan egy kutyafalka őrizte. Aki ide beszorult, az mind szegény volt. Anya szerint

innen el kell mennie annak, aki szabadulni akar a szegénységtől. Amikor megkérdeztem, hogy mondjon valakit, akinek sikerült, csak vonogatta a vállát, nem tudott egyetlen nevet sem mondani, mert aki elment, azok közül egy sem tért vissza. Így nem tudni azt sem, hogy sikerült nekik, vagy beledöglöttek a próbálkozásba.

Amikor a tetőn álltam az ácsokkal, néha megfordult a fejemben, hogy nekem sikerülni fog. Csak türelmesnek és figyelmesnek kell lennem. Elviszem anyát is, és soha nem engedem vissza az iszaptelepre. De erről nem beszéltem vele, nem volt időnk. Még nem jött el az ideje.

Már majdnem két órája ültem a szürke fotelben, de néhány tőmondaton nem jutottunk túl. Én még ilyen türelmes embert, mint ez a kor nélküli nő, soha nem láttam. Borzasztóan türelmes volt. Olyan dolgokat kérdezett, amelyek meg sem fordultak a fejemben, nem láttam tisztán, nem tudtam beszélni. A szegénység, a düh, a harag, régebben a félelem még a kérdésekig sem engedett eljutni. Olyanokat kérdezett, hogy féltékeny vagyok-e anyámra, hogy mire vagyok a legdühösebb, mikor volt az első szexuális tapasztalatom és kivel?

Mit válaszolhattam volna neki?

Mit kellett volna mondanom?

Hogy mondhattam volna el neki azt az iszonyatos dühöt, amit azért éreztem, mert anyát kirakták a gyárból, és azóta testét árulja, és abból tartja el magát és engem. Hogy mondhattam volna el, hogy a munkanélküli segély arra sem volt elég, hogy éhen haljunk.

Mikor voltam a legdühösebb, hallom a hangját, amint megismétli a kérdést és közben az arcomat fürkészi, mint egy csendes ragadozó. Mintha csak azt sugallná jámbor, de mindenre elszánt tekintete, hogy így is, úgy is elkaplak. És neked is jobb, ha engeded elkapni magad.

Aztán csendesen elém tol egy füzetet és egy ceruzát, hogy ha nem akarom mondani, mert túl súlyosak a szavak, akkor írjam le mindazt, ami bennem kavarg.

Persze, hogy nehezek a szavak.

Hogyan beszéljek neki arról a kora esti óráról, amikor a munkából hazafelé nem álltam meg a kocsmában, hanem egyenest hazamentem és ott találtam a sánta Galambot.

Ordítózott anyával, hogy miért utasított vissza két kuncsaftot, hogy vele ezt többet nem teheti meg, mert akkor majd megmutatja, hogy hol lakik az úristen ebben a kibaszott koszfészekben, majd hirtelen mozdu-

lattal lekevert neki két nagy pofont, az asztalon levő pénzt a zsebébe gyömöszölte, utálkozva visszadobott néhány lejt és bicegve elindult a nyitott ajtó felé.

Amikor meglátott, mintha kicsit elbizonytalanodott volna, a feje kivörösödött, majd rekedtes hangon rám szólt, hogy kotródjak az útjából.

Tűnj el az utamból, kölyök, vicsorgott rám összeszorított ököllel.

Az én világomban csodák nem történnek. Ezt még a plébános úr is elismeri, aki havonta egyszer bejön az iszaptelepre.

Ma már tudom, hogy nagy ritkán vannak kivételek.

Galambtól mindenki félt az iszaptelepen. És is féltem, s ha csak tehettem, igyekeztem mindig messzire elkerülni. Most meg seperc alatt tűnt el a sokéves félelem.

A küszöbön félterpeszben állva két kézzel megragadtam koszos és kopott kordbársony kabátjának a gallérját, minden izmom megfeszült, éreztem, hogy szétpattan a bőröm. Kimérten, lassan, halkan azt mondtam neki, hogy ez volt az első és az utolsó alkalom, amikor itt találkozunk. Ha még egyszer meglátom a házunkban, vagy megtudom, hogy itt járt, egyáltalán, ha anyám közelébe merészkedik, akkor a faszát a saját seggébe feldugom, majd agyonverem.

Azzal megfordultam, magammal együtt fordítottam Galambot is, majd lelöktem a két repedt lépcsőn.

Meg nem tudnám mondani, hogy mennyi ideig álltam az ajtóban, de arra emlékszem, hogy feljött a Hold az égre és egy idő után már a házak fölött világított. Akkor léptem be a házba, amikor a Hold nem látszott a küszöbről.

Anyá hajnalig zokogott, semmivel sem bírtam megvigasztalni.

Az ajtón halkan kopogott valaki, de meg sem várta a választ, benyitott és fél lábbal belépett, mint aki nem tudja eldönteni, hogy jöjjön vagy maradjon. A hangjáról felismertem az egyik fegyházi rendőrt. A papír fölé görnyedve a szemem sarkából láttam, ahogy a kortalan nő csak int, egy mozdulattal megnyugtatja az érdeklődő fickót, a másik mozdulattal meg jelzi, hogy menjen ki.

Reggel csak annyit mondtam anyának, hogy vége, mától nincs több kuncsaft, én gondoskodom mindkettőnkéről.

Anyára sohasem haragudtam igazából azért, amit csinált. Inkább szégyelltem magam. Különösen olyankor, amikor a hátam mögött hallottam, hogy lekurvázzák. Iszaptelepen nem az egyedüli volt, akinek a sánta Galamb szállított kuncsaftokat. Olyan is volt, akit az ajtóig kísért, majd megvárta és bicegve elkíserte a telepen át a kijáratig.

Nem haragudtam anyára, csak dühös voltam. Különösen olyankor, ha sírni hallottam éjszaka.

Egy hét sem telt a sántával való találkozás óta, amikor anyát egyik este ismét kisírt szemekkel és riadt tekintettel találtam. Nem mondta, de én tudtam, hogy a házunkban járt Galamb.

Júliusi este volt, még alig szürkülődött. A levegő olyan mozdulatlanul állt, mintha elérkezett volna a világ vége, és innen nincs tovább. Hiába kérdeztem anyát, hogy mi történt, csak állt némán, mint akinek beheggesztették a száját és lassan legördült néhány könnycsepp az arcán.

Éreztem, ahogy gyűl bennem a harag. Ha most nem teszek valamit, a megaláztatás nem fog véget érni. Ismét idejön, majd újra és újra, nem fogja anyát kiengedni a karmai közül. Amíg csak talál kuncsaftot, kínozni fogja. Csak ehhez ért a szarházi. Ezt látom évek óta az iszaptelepen, és senki sem tudta vagy senki sem akarta megállítani. Mintha ez a nyomortanya erre lenne ítélve a világ végezetéig. Ide kintről nem jön senki, hogy rendet tegyen. Galamb szabályai szerint élünk.

Mert ő a főnök, mondják. Kinézi magának a gyengéket, aztán az ő húsukból él.

Ha most nem teszek valamit, soha többé nem vesznek komolyan. A múltkori eset híre olyan gyorsan szétfutott a telepen, mint a rohadt iszapszag, ha délről fúj a szél. Pedig én senkinek nem mondtam semmit, de ez nem is a titkok szigete. Itt lent az iszapon senkinek nincsenek titkai. Itt minden közös, mint a nyomor.

Amikor megfordultam és kiléptem az ajtón, valami hátborzongató hűvösség öntötte el a testem. Belülről jött valahonnan, ahol én még nem jártam.

Ne húzz ujjat a sántával, gyermekem! – hallottam anya óvó kiáltását.

Ezzel a gyermekemezéssel mindig levett a lábamról.

Most viszont hajtott az a hűvös, szinte fagyos belső erő, amit eddig sohasem éreztem. Válasz nélkül csuktam be magam mögött az ajtót, és összeszorított fogakkal indultam el a sánta házához.

A napsugarak most az előttem fekvő papírra estek. Fölemeltem a fejem és apró mosollyal néztem ezt a kedves, türelmes és meghatározatlan korú nőt. Kezd szimpatikus lenni. Most éppen az ablaktól pár lépésre áll és a hosszú haja két szélén átvilágít a rézsutos fény. Az arcvonásai nem látszanak, csak a sziluettje éles. Egy itt felejtett angyal. Körülötte a levegőben apró, finom aranyporszemek lebegnek, mintha az utolsó szárnycsapás kavarta volna fel a földről, és nem találják a visszautat. A szobában meleg van, érzem, ahogy a hónom alatt lefolyik az izzadság. A kihűlt teába kortyolok, majd ismét a mozdulatlan angyal körvonalait nézem. Ha tudnék imádkozni, és ha lenne értelme az imának, most biztosan megszólítanám.

Úgy mentem végig az utcán, hogy sem jobbra, sem balra nem néztem. A köszönéseket ugyan hallottam, de senkinek nem köszöntem vissza. Ilyenkor este mindenki kint van az utcán, vagy a kis udvarokban. Halkan beszélgetnek, vagy csak ülnek némán és néznek ki a fejükből maguk elé.

Egyenesen a sánta házához mentem. Az egyik zsákutcában lakott, valahol a telep közepén. Itt az egyetlen főutcát leszámítva, amely a folyó partján ér véget, ez a fő zsákutca, minden egyes kis zsákutca ebből nyílik és szintén a folyóra fut ki. Jobbra és balra. Ha fentről nézné valaki, olyan lenne, mint egy bűdös százlábú. Zsákutca negyed, így is hívhatnák.

Soha nem jártam Galamb házában, de pontosan tudtam, hol lakik. A kapu nyitva volt, mert itt minden kapu nyitva van. Határozottan léptem be a kis udvarba, onnan a nyitott ajtón a házba. A sánta egy üveg sörrel a kezében éppen kifelé igyekezett. Nem tűnt meglepettnek, a botját maga elé tette, hogy ne tudja hozzá közel lépni.

Kölyök, menj haza, mondta. Nem tehetsz te arról, hogy az anyád pénzért baszik.

Felemelte a botját és a mellemnek nyomta, megpróbált hátralökni. Ő is leragadt az időben, azt gondolta, hogy azzal a félnék kölyökkel van dolga, akit éveken keresztül látott az utcákon csavarogni.

Kicsavartam a botot a kezéből és teljes erővel, ököllel az arcába ütöttem.

Elesett a sánta gazember, én meg rúgtam, ahol csak értem. Hallottam, ahogy reccsen a bordája, talán az egyik keze is eltörtött, amikor az arca

elé tartotta. Amikor újra szájon találtam, véres lett az arca és legalább két foga kitörött. Hagytam fölállni, majd ismét az arcába csaptam. Leültettem egy vaskeretes székre; ilyen székeket eddig csak a kocsmában és a kórházban láttam.

Elismételtem azt, amit néhány nappal korábban is mondtam: hagyja békén az anyámat, mert ha nem, előbb-utóbb tényleg agyonverem. A rozoga szekrényre felakasztva találtam két hosszú drótot. Azokkal előbb a kezét, majd a lábát összekötöttem, majd a székhez is hozzákötöttem a végtagjait és az egész testét.

Amikor láttam a félhomályban a véres arcát, a kitörött foghelyeket, és hallottam a jajveszékelt hangot, mintha kis elégtételt éreztem volna. Elindultam kifelé a házból. Szinte könyörögve nyögte, hogy gyújtsam meg az asztalon a gyertyát, ne hagyjam a sötétben, mert fél. Az én nagy szívem ugyan nem lágult meg, de visszaléptem és meggyújtottam az asztalon lévő gyertyát, legyen meg a te akaratod, gondoltam, majd szó nélkül elhagytam a házat.

Itt fogsz megrohadni, szerencsétlen, sziszegtem, de inkább csak magamnak mondtam. Éreztem, hogy itt most nincs szükség több szóra.

Miután becsuktam az ajtót, láttam, hogy a kulcs kívül a zárban van. Kétszer ráfordítottam, majd elhajítottam az udvar hátsó része felé, ahol a gyér lombok között megcsillant a víz.

Sötétben értem be a mi kis házunkba. Anya ébren volt, de nem kérdezett semmit. Nekem sem volt kedvem beszélni. Ruhásan belezuhantam az ágyba, és azonnal elaludtam. Éjfél után ordítózásra, szirénák hangjára ébredtem. Vörösen villogó fények törtek át a koszos ablaküvegen. Kibotorkáltam a tornácra, és akkor láttam meg, hogy a telep közepén lángokban áll egy ház. Tudtam, hogy a sánta Galamb háza ég.

Semmit sem éreztem. Sem félelmet, sem elégtételt. Örömet sem éreztem. Semmit, de semmit. Olyan üres voltam, mint télen a folyón túli mező. Nem siettem a többiekkel tüzet oltani, nem akartam senkit megmenteni. Abban reménykedtem, hogy a lángok továbbterjednek és leég az egész telep, eltűnik a föld színéről ez a rengeteg mocsok, és csak egy fekete, kormos folt fog emlékeztetni kis ideig az egykori zsákutcás nyomortanyára.

Hajnalban korán kiléptem a kapun és elindultam a torz u betű nyitott szájától ötszáz méterre lévő buszmegállóhoz, hogy az első járatral

átmenjek az építőtelepre. Még egy tűzoltó- és egy rendőrautó villogott bent a leégett ház környékén, de már sehol sem lehetett lángokat látni.

A nyomozás gyorsan ment. Délben már az építkezésnél voltak a rendőrök, és bevittek kihallgatásra. Mondtam, hogy nálunk a telepen nincs titok. Azonnal megtudták, hogy én jártam előző este a sántánál.

Tagadtam, hogy bármi közöm lenne a tűzhöz.

Nem én öltem meg a sánta Galambot. Nem én gyűjtöttem fel a házát. Bár megtehettem volna, de eszembe sem jutott.

Két napon keresztül kérdezősködtek, még a helyszínre is elvittek. Akkor láttam, hogy tényleg porig égett a ház. A rendőrök azt mondják, hogy az öreg olyan volt, mintha szénből faragták volna ki. Csak sokkal bűdösebb.

Nagy gazember volt, mondta az egyik civil ruhás nyomozó. De ilyen halált ki sem lehetett volna találni.

Észre sem vettem, hogy mikor mozdult el az ablaktól az angyal és hogyan került a hátam mögé.

Fél lépés távolságra állt és enyhén előrehajolt, a vállam fölött a papírt nézte.

Mit érez ennek az embernek a halála után? – kérdezte halkan.

Semmit, megérdemelte. Nem én öltem meg, de megérdemelte, válaszoltam.

Hogyan emlékszik arra az estére és éjszakára?

Életem egyik legszebb látványa volt, mondtam. Annál jobban már csak azt szeretem, amikor állok fönt a tetőn, szemembe süt a Nap és érzem arcomon a szelet.